

**Донецька обласна універсальна наукова бібліотека
ім. Н. К. Крупської
Відділ науково-методичної роботи
і соціологічних досліджень**

**"Жіночі голоси у вітчизняній
літературі"**

*Методичні поради на допомогу
популяризації сучасної української
художньої книги*

Донецьк 2008

ББК 78.381

Ж 72

"Жіночі голоси у вітчизняній літературі" : метод. поради на допомогу популяризації сучас. укр. худож. кн. / Донец. обл. універс. наук. б-ка ім. Н. К. Крупської ; уклад. Н. П. Супрунець. – Донецьк : Сх. вид. дім, 2008. – 24 с.

Укладач: Н. П. Супрунець

Редактор: О. В. Рязанцева

Відповідальний за випуск: Н. П. Авдєєнко

Комп'ютерний набір: В. І. Копійка

©Донецька ОУНБ
ім. Н. К. Крупської, 2008

Помітним явищем культурного життя останніх років став активний прихід у літературу авторів-жінок. Оксана Забужко, Марія Матіос, Софія Майданська, Галина Тарасюк, Євгенія Кононенко, Ірен Роздобудько та багато інших імен представляють різні напрями і жанри сучасної української літератури.

У чому ж особливість, примітність жіночої прози, про що взагалі пишуть жінки? Самі ж вони визнають: "Пишу про те, про що сама хочу читати". У творчому доробку письменниць нового сторіччя – невеликі романи, оповідання, новели, які змальовують життя і його витoki в далекому й недалекому минулому, сьогодення. Намагання осмислити час і людину, чоловіка і жінку сучасності, їхні стосунки, непорозуміння – ці мотиви найчастіше присутні в жіночій прозі. Проте письменницям притаманні глибокі філософські роздуми не тільки над жіночими, а й над загальнолюдськими проблемами, а також поетичне відтворення чудової української природи, зв'язок із народними традиціями, повір'ями, звичаями.

Метою цього видання є ознайомлення бібліотечних працівників із творчим доробком сучасних українських письменниць, надання допомоги в популяризації їх творчості, організації бібліотечних заходів для різних читацьких категорій.

Відомий літературний критик Соломія Павличко та інші вітчизняні літературознавці зазначають, що після таких видатних постатей української літератури кінця ХІХ – початку ХХ ст., як Марко Вовчок, Леся Українка, Ольга Кобилянська, жінки ніби "замовкли" і з'явилися в нашій літературі лише на початку 80-х рр. минулого століття. Найбільш відоме літературне ім'я того часу – Оксана Забужко, яка зі своїми художніми творами, літературними розвідками, есе посіла почесне місце першої леді української жіночої прози і тримається на ньому до сьогодні. Завоювала свій п'єдестал на літературному олімпі Марія Матіос, яка стала лауреатом Національної премії ім. Т. Г. Шевченка за роман "Солодка Даруся".

Разом із тим ціла плеяда талановитих письменниць, які створюють дійсно вартісну прозу, відзначену критиками та на різноманітних літературних конкурсах, маловідома сучасному читачеві.

Любов Пономаренко – письменниця з української провінції, однак не з провінційним рівнем письма, – привернула до себе увагу ще у 80-ті рр. минулого століття. "Серце стікає печалю. Саме так одним реченням можна висловити основне враження від повістей і оповідань Любові Пономаренко", – вважає дослідник її творчості О. Логвиненко.

Любов Пономаренко народилася 1955 р. у с. Іванківці Срібнянського району на Чернігівщині. Освіту здобула в Ніжинському державному педагогічному інституті ім. М. В. Гоголя. Після закінчення інституту (1978 р.) працювала вчителем на Срібнянщині. Враження, отримані під час вчителювання, вилилися згодом у її ліричній прозі. З 1984 р. Л. Пономаренко працювала в редакції районної газети, була депутатом районної і селищної рад. У 1987 р. переїхала на Полтавщину, де стала спеціальним кореспондентом обласної газети "Зоря Полтавщини". З 1994 р. живе у м. Гребінка Полтавської області. Письменниця є членом Національної спілки письменників України, лауреатом премій "Благовіст" (1998) та ім. Олесья Гончара (2000).

Ще в ранньому віці проявилось поетичне обдарування Л. Пономаренко, а прозу вона почала писати в 1980 р. Як зізнається письменниця, для неї література була і є розкішшю тільки вихідних і відпусток, бо решта часу йде на боротьбу за виживання і, разом з тим, вона є порятунком, до якого поривається впродовж усього життя.

Любов Пономаренко – автор книг прози "Тільки світу. Оповідання. Повісті." (1984), "Дерево облич. Повісті. Оповідання" (1999), "Ніч у кав'ярні самотніх душ. Оповідання. Повість" (2004), "Помри зі мною. Вибрані новели" (2006), багатьох поезій, опублікованих у періодичних виданнях.

Твори письменниці увійшли до антологій "Десять українських прозаїків. Десять українських поетів" (1995), "Квіти у темній кімнаті" (1997), "Приватна колекція" (2002), вміщені у збірнику "Оповідання'83" (1984) та ін.

Оповідання "Помри зі мною" та "І листя замітає сліди" перекладені німецькою і вміщені відповідно в антологіях "Ein Rosenbrunner" (1998) та "Die Kurbisfurstin" (2000).

Книжку "Дерево облич" авторка писала протягом майже 15 років, зібравши багатий і життєвий, і народознавчий, і певною мірою автобіографічний матеріал. Зображуючи людські долі, до кожної з них письменниця підходить, як до власної, обрамляючи її хвилюючим сюжетом. Реальні життєві картини легко і природно переплітаються з вифантазованими, ірреальними. Наскрізним в оповіданнях є образ дерева, який утілює в собі твердість волі, стійкість християнських цінностей людини, родини, роду, народу.

Це відчувається і в циклі повістей про школу ("Неба дістати", "З роси намисто"), і в оповіданнях "Навпроти, по той бік вулиці", "Похорон тополі", "Помри зі мною", "Дерево облич". Дерево для письменниці – жива істота, яка страждає, попереджує про біду,

відчуває чужий біль. Безжальне, нищівне ставлення людини до живої природи робить її саму жорстокою, нещасливою – так вважає авторка.

До книги "Ніч у кав'ярні самотніх душ" увійшло 49 невеликих за обсягом творів. Але попри лаконізм у них сконцентровано глибокий зміст, серйозні думки. Укладаючи збірку, авторка розділила твори на три групи: "Сліди з-під землі", "Зустрінемося через тисячу літ", "Неба дістати". Можна вважати добірки новел циклами, пов'язаними спільною темою, ідеєю, образами.

Самотність, замкнутість, приреченість – настрої першого циклу. Авторка наголошує на тому, що людина нещаслива, коли не має духовної спорідненості з іншими людьми, з природою, яка, на її погляд, здатна втамувати спрагу у спілкуванні.

Тематично й ідейно пов'язані з першим циклом новели, вміщені в третій частині книги, об'єднані спільними персонажами, місцем розгортання подій, які розгортаються в школі. Найстрашніше стає, коли зло, нещирість, розчарування торкаються дитячих душ. Нецікавість, нелюбов, нещирість не можуть супроводжувати працю вчителя. Як просто пише письменниця про покликання педагога у новелі "Балкон": "...будь щирим з дітьми, люби їх і не втомлюйся вчити – успіх забезпечено". Як же чекають цього діти! І як мало цих якостей у нинішніх учителів. Про це йдеться у новелі "Бунт".

Другий цикл склали найсвітліші, найліричніші твори. Що ж визначає сенс життя героїнь оповідань? Любов. Усі вони прагнуть любові, мріють про неї. І кінець кінцем любов стає рушійною силою в прагненні змінити життя на краще.

Творчість письменниці дає змогу сучасникові знайти "точку опори" в цьому світі, збагнути міру добра і зла, сенс буття і свого призначення на землі, допомагає не піддаватися відчаю від марних зусиль, досягти в цьому світі гармонії. Вона дає своїм читачам гарну пораду: "Якщо до кінця життя залишився хоч один день, то не пізно почати його спочатку!".

Ім'я **Галини Тарасюк** – одне з найяскравіших у сузір'ї сучасних прозаїків. Вона – одна з небагатьох, хто не зійшов на шоу-белетристику, не піддався спокусі бути виданою за гроші замовників, які диктують правила гри.

Правдиве зображення нашої дійсності з усіма її негативами, проблемами, нещасливі й щасливі людські долі, яскраві образи, чудова мелодійна мова творів – так коротко можна сказати про маленькі романи й оповідання Галини Тарасюк.

Народилася письменниця в 1948 р. в с. Орлівка Теплицького району Вінницької області. Після закінчення середньої школи працювала вчителькою англійської мови та літературним працівником Теплицької районної газети на Вінниччині.

У 1968 р. переїхала на Буковину. Закінчила філологічний факультет Чернівецького державного (зараз національний) університету (1974). Працювала в Заставнівській районній газеті "Прапор перемоги", в чернівецьких обласних та міських часописах, на телебаченні, старшим науковим співробітником Чернівецького літературно-меморіального музею Юрія Федьковича, очолювала Жіночу громаду Буковини. Сьогодні працює редактором відділу часопису "Літературна Україна", оглядачем газети "Вечірній Київ".

Галина Тарасюк – член Національної спілки письменників і Національної спілки журналістів України. Вона є лауреатом декількох премій: Державної літературної премії ім. О. Гончара, Всеукраїнської літературної премії ім. В. Сосюри, премії ліги українських меценатів ім. Д. Нитченка та ін. У 2007 р. на міжнародній книжковій виставці-ярмарку в Українському домі в номінації "Проза" кращою книгою визнано збірку "Янгол з України" Галини Тарасюк.

Письменниця нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня та медаллю "Незалежність України" Міжнародного академічного рейтингу популярності "Золота Фортуна".

Літературну творчість Г. Тарасюк почала з поезії, видавши декілька поетичних збірок: "Смерековий міст" (1976), "Множина" (1982), "Світло джерела" (1984), "Жайворове поле" (1987), "Горельєфи" (1988), "Створіння гнізда" (1989), "Зерна полину" (1991), "На Трійцю дощ" (1998). Поетичні твори перекладено італійською, киргизькою, латвійською, німецькою, російською, естонською, польською, румунською, туркменською мовами. Окремою книжкою вийшли її поезії в перекладі російською мовою "Свет родника", а в перекладі румунською вміщені в антології "80 соловейків України".

Як прозаїк Г. Тарасюк привернула до себе читацьку увагу передовсім маленькими романами – яскравими й контрастними картинами сучасного суспільного життя з точки зору жінки. Романи й оповідання побачили світ у прозових збірках "Любов і гріх Марії Магдалини" (1995), "Дама останнього лицаря" (2004), "Між пеклом і раєм" (2005), "Жіночі романи" (2006), "Янгол з України" (2006).

Письменниця з високою майстерністю, ощадно й точно, а головне – психологічно переконливо і без фальшу відтворює

внутрішній світ своїх сучасників, які не бажають бути заручниками обставин.

Так, у романі "Смерть – сестра моєї самотності" зображено всю глибину творчого невдоволення справжнього митця і фальшиву славу агресивної посередності, яка є ближчою до влади. У романі "Любов і гріх Марії Магдалини" показано людську підлість, намагання прилучитися до посмертної слави художника. А роман "Між пеклом і раєм", навпаки, виводить образ романтика, практично ідеальної людини, яка не заподіяла нікому зла, а прагне вершити добрі справи для своєї країни. Героїня оповідання "Дама останнього лицаря" викликає водночас і співчуття, і захоплення, бо, незважаючи на її дивакуватість, вона має душевну перевагу над тими людьми, які з неї потішаються.

До книжки "Янгол з України" увійшли нові твори, в яких авторка у властивій їй щирій, дотепній і водночас жорсткій манері "препарує" нашу українську дійсність, дошукуючись "коріння добра і зла", намагаючись зрозуміти природу людських чеснот і гріхів та осмислити феномен під назвою-символом "Україна" – у світовому контексті на межі між минушим і вічним.

Ключовим у цій книзі є роман-сповідь "Грішні, чесніші за херувимів", в якому письменниця продовжує довженківську тематичну лінію – про родинне гніздо, про витoki власного світу і світогляду – через дослідження образів найближчих родичів по обидва боки родоводу – від матері й батька.

Що ж таке українська ментальна матриця, і чим заповнювали її ми, грішні від покоління до покоління? Хто, скільки і за що платив у своєму житті? Цей психоаналіз триває у кожному розділі, що мають назву або релігійного свята, або ж це рядки молитов, або мітки певних епох.

Роман "від абсурдного" "Блудниця вавилонська" порушує тему популярних нині паранормальних блудів, ворожби, пророцтв та "корекції" людських дол, яка вперше в українській сучасній літературі так детально досліджена, причому в контексті історії і нинішніх соціально-політичних реалій. Журналістський досвід і готовність стати на захист християнських цінностей допомагають авторці заглибитись у саму суть проблеми. Багатолюдні акції оздоровлення так званих масотерапевтів, екстрасенсів, народних цілителів виписані з притаманним письменниці дотепом.

Однією з перших в сучасній українській літературі Г. Тарасюк порушила проблему гастарбайтерства. Новела "Янгол з України" болюча своєю відвертою правдивістю. Завершується вона

символічним порозумінням України зі "світом", який (в особі поки ще багаті, але тяжкохворої грекині Філофеї) починає усвідомлювати: немає ані бід чужих, ані локальних "українських чорнобилів", є загроза глобальних техногенних катаклізмів і їх тотальних наслідків, від яких не сховаєшся у своїй фортеці, навіть якщо вона у благополучній Греції чи Італії.

Цікаво досліджено тему "уявного патріотизму", притаманного головному героєві новели "Москалі йдуть", який за комуністів був абсолютним комуністом, а за незалежності став абсолютним націоналістом.

У своїх маленьких шедеврах письменниця, як зазначила критик Л. Пастушенко, "вдається до рішучої трепанації сучасності і кожним своїм твором намагається вести читача до протверезіння й прозріння, нарешті, до багатовимірного сприйняття світу".

Ім'я **Євгенії Кононенко** набуло популярності після виходу в світ психологічного детективу "Імітація" в 2001 р. Зараз її називають авторкою, "яка стає активним творцем масової літератури в Україні" (літературознавець Н. Зборовська), однією з "найприємніших постатей в літературній спільноті України", яка "відстоює справжність у всьому" (критик О. Сидор-Гібелінда).

Євгенія Кононенко – корінна киянка, народилася в 1959 р. Освіта – механіко-математичний факультет Київського державного (зараз національний) університету ім. Т. Г. Шевченка та французька філологія Київського інституту іноземних мов (зараз Київський лінгвістичний університет). Працює науковим співробітником Українського центру культурних досліджень, перекладає з французької та англійської. За переклад антології французького сонета стала лауреатом премії ім. М. Зерова. У її перекладі 2002 р. у видавництві "Факт" вийшли книги Енні Арно "Пристрасть" та Венери Курі-Гаті "Полонянки мису Тенес". Вона є членом Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників.

У літературному доробку Є. Кононенко поетична збірка "Вальс першого снігу" (1997), книги оповідань "Колосальний сюжет" (1998), "Повії теж виходять заміж", "Три світи" (2006), романи "Імітація" (2001), "Зрада. ZRADA in Ukraine" (2002), "Жертва забутого майстра" (2007), "Ностальгія" (2005).

Прозові твори письменниці перекладені англійською, німецькою, французькою, хорватською мовами.

Прозовий дебют письменниці в журналі "Сучасність" 1994 р. дав підстави говорити, що в українську літературу прийшов цікавий прозаїк із оригінальним стилем. Багатьом її оповіданням притаманні

передовсім легкість і розкутість письма, динаміка та внутрішній аристократизм, навіть тоді, коли вона описує нашу житейську дріб'язковість.

В оповіданнях Є. Кононенко пише про сучасне суспільство, жінку та її проблеми, пише без зайвих прикрас, тому вони здаються наче вихопленими з життєвого виру. Вона добре володіє діалогом, вдало будує сюжети, і це тримає читача в постійній напрузі.

Оповідання "Три світи" з однойменної збірки є показовим з точки зору авторського тлумачення нескладної ієрархії людських життів: нижчий світ спить на брудних матрацах у підвалах, сидить у в'язницях і отримує по пиці; ті, хто із середнього світу, стоять у чергах, їздять у переповненому трамваї, інколи ходять у гості з бісквітом; у третьому світі читають Шекспіра в оригіналі...

Низів Є. Кононенко у своїй прозі не зачіпає, але демонструє, що в інших світах так само не сиплються з неба щасливі квитки.

У збірці "Новели для нецілованих дівчат" є розповіді і для жінок і для чоловіків: "Великомученице кумо" та "На ліву ногу" – про обмануте жіноцтво; "Рожеве світло на зупинці" – про нездійсненні мрії чоловіків; "Колосальний сюжет" – про "важкий випадок" нестерпних геніїв, які ще нічого не створили, але вже посягають на право нівечити людське життя; "Поцілунок у сідницю" – про безтурботних матерів, що залишають свої чада бабусям.

Кожна новела показує чиєсь життя в розрізі або, ніби короткий відеоролик, дає уявлення про стереотипи поведінки людей. Прочитавши новели, читач робить висновок: "Щасливим є той, хто хоче бути щасливим".

Подією столичного інтелектуального кола став роман "Імітація", який одержав схвальні відгуки критиків і читачів. Відомий автор детективних романів А. Курков зазначив: "Вперше отримав таке задоволення від українського детективу, який завдяки своїм іронічно-трагічним інтонаціям не тільки міцно тримає увагу читача до останнього рядка, а й відтворює наше сьогодення краще за будь-який "високий" роман".

У романі "Імітація" – погляд на речі очима інтелігенції, столичного бомонду. Під вогнем критики авторки опинилася частина суспільства, яку традиційно прийнято вважати сумлінням нації. На позначення цієї вищої касти письменниця вводить дошкульний неологізм – "елітарії".

Сама назва твору вибрана напрочуд вдало і вчасно: імітацією справжності є діяльність міжнародного благодійного фонду підтримки обдарованих дітей, імітацією є кохання героїв, дружба,

сімейне життя, материнська любов і навіть розслідування вбивства. Написаний за всіма законами детективного жанру, твір, тим не менш, стає соціально загостреним, апелює до соціально-етичних цінностей.

"Якщо людство навчиться шанувати талант як своє найбільше надбання – замість того, щоб робити комерцію на окремих обдарованих особистостях – тоді все буде добре"; "...в стабільному матеріально благополучному суспільстві любові нема та й годі"; "...як нема грошей, то це ще не найстрашніше. Найгірше – як немає гідності"; "...коли зникають всі джерела бід, зникає й кохання. Лишається тільки його імітація", – такі рядки спонукають читача не просто стежити за розвитком детективного сюжету, а й замислитись над нашою буденністю, над особистим життям.

Роман "Жертва забутого майстра" сама Є. Кононенко позначає як історико-містичний детектив. Головна сюжетна лінія твору будується у вигляді пошуку невідомої скульптури загадкового і майже забутого нині придворного майстра Іоанна Георгія Пінзеля. Як вважає один з героїв роману, в цій скульптурі майстер приховав код свого мистецтва. Типово детективні ситуації, вигадані імена, викриття злочинця тощо, співіснують із розповіддю про життя й творчість Пінзеля, релігійними сюжетами, пов'язаними зі скульптурою "Авраам приносить у жертву Ісаака".

Але книга Є. Кононенко не тільки про втрачені й віднайдені шедеври Пінзеля. В об'єктиві авторки – стосунки двох людей, цілком чужих, представників різних культур і фактично різних поколінь, які за декілька днів, проведених разом у пошуках, зближуються і начебто відкривають себе одне одному.

За словами критика Н. Тулумбас, авторка "...майстерно провела читача лабіринтами художньої вигадки, яка в дійсності є художньою правдою... У читача буде можливість взяти участь у з'ясуванні таємниці забутого скульптора, відкрити для себе творчість геніального майстра. Після таких книжок не тільки підвищується відвідуваність музеїв; прочитавши подібний текст, віриться, що в житті є місце диву і що з тобою диво теж обов'язково станеться".

Збірку новел Є. Кононенко "Без мужика" літературний критик А. Аністратенко назвала "голлівудським фільмом на теренах СНД". На її погляд, "авторка дивним чином поєднала динамічний і легкий сюжет у картинках, притаманний попсовим фільмам, і психологію існування людини в соціумі СНД".

На прикладі власної життєвої історії письменниця змальовує і реальний статус жінки в українському суспільстві, і неписані закони патріархального соціуму, і боротьбу особистості за самоствердження.

Це сучасна оповідь жінки, яка відкрила в собі прагнення, за О. Кобилянською, "бути собі ціллю".

Проза Є. Кононенко – не тільки для жінок, хоча й порушує жіночі проблеми. Її твори будуть цікаві й чоловікам, оскільки розкривають проблеми загальнолюдських відносин, порушення морально-етичних норм, що призводить до духовного зубожіння і навіть злочину, покаранням за який є втрата людиною самої себе як особистості.

"Розмова з успішною жінкою" – таку назву мало інтерв'ю з письменницею **Ірен Роздобудько** в журналі "Українська культура". Ця назва цілком відповідає дійсності – Ірен Роздобудько зараз одна з найбільш популярних письменниць, твори її регулярно видаються в різних видавництвах, друкуються в журналах, вона є автором ілюстрацій до деяких із них. Але для більшості читачів, особливо читачок, стало відкриттям, що головний редактор української редакції журналу "Караван історій" і відома письменниця – одна й та сама особа.

Ірен Роздобудько – наша землячка, народилася 3 листопада 1962 р. в Донецьку. Батьки назвали її на честь Ірен Форсайт, героїні "Саги про Форсайтів" Джона Голсуорсі. За освітою – професійний журналіст, закінчила заочне відділення факультету журналістики Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Трудовий шлях почала в рідному місті – працювала диктором радіогазети на металургійному комбінаті, шпрыхталмейстером (конферансьє) у Донецькому цирку, кіномеханіком у відеосалоні, старшим методистом у кінотеатрі ім. Т. Г. Шевченка.

Перше місце роботи в Києві – коректор у газеті. Невдовзі Ірен почала працювати на радіо: спочатку в редакції дитячих, а потім літературних передач. Згодом стала оглядачем з питань шлюбу, сім'ї, кохання, взаємин чоловіка і жінки в газеті "Всеукраинские ведомости".

Робота в цій газеті стала своєрідним поворотним пунктом: невдовзі Ірен зателефонували з журналу "Наталі", запропонувавши очолити відділ. Зараз І. Роздобудько головний редактор української версії журналу "Караван історій".

На сьогодні Ірен Роздобудько має чималий літературний багаж – дві збірки поезії та численні романи: "Мерці", "Ескорт у смерть", "Шості двері", "Ранковий прибиральник", "Гудзик", "Останній діамант міледі", "Дванадцять, або Виховання жінки в умовах, непридатних до життя", "Зів'ялі квіти викидають", "Амулет Паскаля", "Переформулювання", "Оленіум", "Все, що я хотіла сьогодні". Нещодавно побачила світ збірка оповідань про дитячі роки видатних

людей "Ірен Роздобудько про Блеза Паскаля, Вольфі Моцарта, Ганса Андерсена, Катрусю Білокур, Чарлі Чапліна" з ілюстраціями авторки.

Ірен стала відомою завдяки літературному конкурсу "Коронація слова", на якому двічі перемагала – з романами "Мерці" (2000) та "Гудзик" (2005). Вона почала з детективів: "Коли я починала писати детективи, "ніша" гостросюжетної літератури була майже порожня. І мені хотілося написати так, щоб читалося на одному подиху". Як визначає сама письменниця, "Мерці" – це психологічний трилер, "Ескорт у смерть" – детектив, "Останній діамант міледі" – авантюрний детектив, до того ж із присмаком історичних порівнянь з романом О. Дюма "Три мушкетери".

Детективні романи Роздобудько справді читаються на одному подиху, вони мають логічно завершений сюжет, чітко окреслені образи і завжди психологічну підоснову – письменниця досліджує психологічні причини злочину, намагається знайти позитивний вихід з будь-якої ситуації.

Але Ірен Роздобудько створює не тільки якісні детективи. Роман "Гудзик" – мелодрама з великою кількістю нашарувань, сюжетних колізій і героїв. Його часовий простір – від середини 70-х рр. минулого століття до наших днів, його географія – Київ, українська провінція, Росія, Чорногорія, Америка. Головна ідея роману така: велике щастя або велика трагедія може початися з найменшої деталі, з гудзика, який так легко загубити, а потім шукати все життя... Цей роман про любов, вірність, зраду. Про те, що ніколи не варто оглядатися назад, а потрібно цінувати тих, хто є поруч з тобою – сьогодні і назавжди.

За романом "Гудзик" знято телевізійний фільм, показ якого відбувся на каналі "1+1". "Фільм не зовсім такий, як книга, там навіть фінал змінений на більш позитивний, – поділилася Ірен Роздобудько на прес-конференції напередодні прем'єри. – Але екранізувати книгу слово в слово й непотрібно. Актори вкладають свою енергетику, режисер – своє бачення. Тож книга – лише підґрунтя для фільму".

Більшість романів письменниці об'єднує спільна характерна риса – акцентований психологізм персонажів. Авторка, майже відкинувши всі зовнішні чинники, пропонує читачеві подорож душею дійових осіб: у романі "Ранковий прибиральник" це український емігрант, що знаходить сили для кардинальних змін у житті; в "Амулеті Паскаля" – молода жінка, що знайшла свою долю завдяки містичному амулету; в романі "Шості двері" – героїня, якій дозволено прожити життя вдруге, виправивши всі помилки, і, можливо, зустріти Його...

Доля героїні останнього з опублікованих романів – "Все, що я хотіла сьогодні..." – нічим не відрізняється від долі пересічної жінки: робота–чоловік–робота. Проте приходить момент, коли набридає рутина і жінка запитує себе: "Чому ми завжди відкладаємо життя в довгий ящик? Чи справедливо те, що ми завжди вчиняємо так, як треба, і зрідка (навіть – ніколи!) – так, як нам хочеться?".

І. Роздобудько дає зрозуміти, що наші придушені бажання, навіть помірковані, які ми ховаємо на полицях пам'яті, призводять до втрати самих себе і навіть сенсу життя. Дуже цікавим моментом у книзі є розповідь про шанси, котрі доля дарує людині і якими треба скористатися, аби "навчитися робити вчинки", щоб зрозуміти: "Життя прекрасне (якщо ми цього хочемо), і його варто прожити!".

Зовсім не схожа на попередні романи книга "Переформулювання", яка є своєрідним рецептом досягнення успіху. Побудувавши її на історіях із власного життя, цікавих інтерв'ю та рецензіях, Ірен Роздобудько ділиться з читачем роздумами на різноманітні теми, пересипаючи їх цікавими, часто кумедними історіями з власного досвіду і спростовуючи думку про те, що є щось неможливе. Прочитавши цю книгу, читач починає вірити в те, що перемагає не той, хто не падає, а той, хто, падаючи, піднімається знову і знову.

Критики вважають І. Роздобудько творцем "масової" літератури, проте це не засмучує авторку: "Мені абсолютно байдуже, що пише про мене критика. Хай мене сто разів називають "масовою" чи "попсовою" письменницею. Для мене головне, що мене читають; читачі про мої книжки запитують таке, що я бачу: вони їх дуже зосереджено читали. Одна читачка мені написала на електронну пошту: "Дякую, що Ви написали це. Ваша героїня показала мені, що було б з мене, аби я повелася так, як вона".

На сучасному літературному небосхилі з'явилося чимало зовсім молодих письменниць 25–30-річного віку, які доволі впевнено заявили про себе. Це Світлана Пиркало, Наталка Снядянко, Таня Малярчук та ін. Пишуть вони, безумовно, для молоді, стиль мають легкий, невимушений, використовують молодіжний сленг, проте проблеми порушують цілком дорослі.

Світлана Пиркало звернула на себе увагу після виходу роману "Зелена Маргарита". Як висловились відомий літературний критик Н. Білоцерківець, перша книжка "наробила чимало галасу серед шанувальників так званої молоді літератури".

Молода письменниця народилася 1976 р. на Полтавщині. Працювала в жіночому журналі "Ева", на телеканалі "1+1", де писала

сценарії для передачі "Без табу". Згодом переїхала до Лондона, де стала працювати в українській службі Бі-Бі-Сі. Але щоб не втрачати контакти з рідною землею, Світлана веде авторські колонки в "Газеті по-українськи" та журналі "Главред".

Окрім "Зеленої Маргарити" Світлана Пиркало є автором роману "Не думай про червоне. Роман не для молодшого шкільного віку", збірки есе "Кухня егоїста", співавтором книги "Без табу", написаної разом із Миколою Вереснем і Тетяною Ворожко, укладачем "Словника українського молодіжного сленгу".

У "Зеленій Маргариті" авторка прагне розповісти про несерйозне, недолуге, абсурдне, примітивізоване, нудне, яким здебільшого є наше сьогодення. А щоб різкіше відтінити його деструктивні риси, виводить у творі персонажами представників молодого покоління. Адже молодь – найбільш чутлива до всіляких – попутних і навстрічних – суспільних вітрів.

Головна героїня Маргарита Погрібна (вона ж Зелена Маргарита) – журналістка, якій доводиться пристосовуватися до загальних правил, навіть якщо вони вступають у протиріччя із совістю і заважають бути об'єктивною і правдивою. Їй судилося пройти через багато випробувань, щоб зрозуміти – людина має право бути сама собою, вона повинна відстоювати свою особистість перед жорстокими життєвими обставинами.

У творі "Не думай про червоне. Роман не для молодшого шкільного віку" в рамках любовного сюжету виразно простежуються мотиви пошуку сучасною людиною основ самоідентифікації, винайдення себе через отримання того, "чого не буває в світі". Наскрізною ідеєю роману стає романтична домінанта – кохання героїні до англійського джазового музиканта Джима Берклі, про якого вона мріяла дуже давно. Ця мрія стає сенсом життя героїні, проте коли вона досягла своєї мети, то зрозуміла, що це кохання їй вже непотрібне: "...все трапляється тоді, коли тобі не дуже треба".

Авторка досліджує проблему самотності людини в сучасному світі: "А якщо ти один у цілій країні, сиди вдома і приховуй цей факт від оточуючих. Якщо ти самотній, значить ти невдаха, і ніхто не схоче з тобою знайомитися". Письменниця охоче ділиться рецептами подолання бар'єрів у спілкуванні між людьми, досягнення душевної рівноваги.

Книжка "Кухня егоїста" склалася з есеїв, написаних у 2006–2007 рр. Звичайно, це твір не про кухню і їжу у звичному сенсі "кулінарної книги", хоча тут є рецепти, і вони рекомендуються для втілення навіть недосвідченим господарям. Пиркало заохочує до

кухні і чоловіків, резонно зазначаючи, що людина, котра вміє розібрати-зібрати комп'ютер, цілком здатна самотійно приготувати сніданок.

У своїй книзі авторка думає й про високі матерії. Знайдемо тут роздуми і про нашу історію, і про політику, і про релігію, і про дружбу, любов, радість життя. Це написано легко, невимушено, з чудовим почуттям гумору.

Треба зазначити, що твори С. Пиркало із задоволенням прочитають не тільки представники молодого покоління, для якого вони в першу чергу написані, а й люди іншого віку, – кожен знайде щось для себе.

"Надзвичайно уважні зір і слух, ніжна іронія і стриманість гнучких інтонацій роблять її розповіді неповторними", – так висловився відомий письменник і критик Тарас Прохасько про творчість львівської письменниці **Наталки Снядяно**.

Вона народилася в 1973 р. у Львові. Закінчила філологічний факультет Львівського державного (зараз національний) університету ім. І. Франка, навчалася на відділенні славістики та романістики університету м. Фрайбург (Німеччина).

Працювала оглядачем, редактором відділу телепрограм та відповідальним секретарем газети "Поступ" (1997–2002), секретарем Львівського осередку дослідження античної традиції Центральної та Східної Європи Варшавського університету при Львівському національному університеті ім. І. Франка (2002–2003). З 2002 р. – оглядач відділу культури "Львівської газети".

Як журналістка виступає в українській та закордонній пресі. Є членом Асоціації українських письменників. Живе у Львові.

Наталка Снядяно – автор романів "Колекція пристрастей", "Синдром стерильності", збірки оповідань "Сезонний розпродаж блондинок".

Крім літературної творчості вона займається перекладами з польської, німецької, російської. У її перекладі з німецької окремим виданням вийшов роман Франца Кафки "Замок"; з польської – есе Герберта Збігнева "Арль", яке вміщено у книзі "12 польських есеїв". Підготовані до друку переклади книг: з польської – Чеслава Мілоша "Абетка", а з російської – Андрія Куркова "Тонка математика пристрасті".

Вже дебютний роман Н. Снядяно "Колекція пристрастей" (2001) викликав жвавий інтерес як серед критиків, так і серед читачів. Написаний в іронічній манері, він відображає сьогодення з усіма його негараздами, спонукає молодого й не дуже читача до роздумів про

можливості пошуку гармонії у світі, втілення своїх наявних і таємних бажань.

Твір молодій письменниці викликав інтерес не тільки в Україні: у 2004 р. переклад роману "Колекція пристрастей" став бестселером у Польщі, у 2007 р. вийшов друком німецький переклад, а нещодавно він зумів зацікавити російських читачів – у видавництві "Идея-пресс" вийшов російський переклад роману.

До збірки "Сезонний розпродаж блондинок" увійшли оповідання різні за тематикою та проблематикою, але їх об'єднує загальна ідея – змінити незмінне, "розписаний кимось невідомим сценарій власного життя... перемогти час, фатум, самому змоделювати те, що людині вирішувати не дано". У цьому сенсі показовими є перша оповідь "Дідова історія" і остання – "Обов'язки професійного ангелолога".

У майстерно виконаних замальовках Криму ("Кримські сонети") впізнаваним є все: і Симферопольський вокзал, і СІДівський кульгавий капіталізм із горе-маркетингом, і наш ненав'язливий сервіс.

Підлітки – герої оповідання "Життя без батьків", створивши комп'ютерну гру, котра дозволяє молодим людям відчути себе на місці батьків, починають розуміти їхню поведінку. Віртуальний світ допомагає героям розв'язати проблеми реального та вчить жити в ньому молодь.

Критик Я. Шевчук зазначає: "Цінність такої прози, як "Сезонний розпродаж блондинок", у тому, що вона може стати калорійною інтелектуальною поживою навіть для досвідченого читача, а споживача менш вибагливого (чи підготовленого) – легкою стравою, котра скрасить вечір і котру, за бажання, можна проковтнути "на раз".

Третя книга Н. Снядянко "Синдром стерильності", як зазначено в анотації, має форму псеводетективу й аналізує проблему деградації еліти в сучасному українському суспільстві. Так звана детективна історія є всього лише муляжем. Розвивається вона у межах простого сюжету: звичайне буденне життя співробітників вигаданої редакції щоденної газети вигаданого провінційного містечка. Але в цій невибагливій канві зашиті цікаві психологічні й актуальні проблеми, які відкривають читачеві ще одну інтерпретацію сучасного стану нашого суспільства й змушують замислитись над деякими важливими речами. Не ігнорує авторка в книзі і політичної тематики.

На літературному небосхилі сьогочасної України є ще багато імен жінок-прозаїків, твори яких заслуговують на увагу. Сучасна жіноча проза дуже різна і зовсім не схожа на літературу попередніх століть. Під визначення "сентиментальна література для жінок" підпадають абсолютно різні за рівнем написання, гостротою сюжету й тематикою книги. Діапазон тем, сюжетів, історій, літературних стилів настільки широкий, що не знайдеться такої українки, яка б не знайшла собі книги для душі.

Популяризація сучасної жіночої прози може здійснюватись за допомогою організації книжкових виставок, виставок однієї книги, прем'єр книги, вечорів-портретів, читацьких діалогів, вікторин тощо. Треба ураховувати той факт, що твори авторів-жінок порушують не тільки суто жіночі проблеми, їхня ідейно-тематична спрямованість може викликати цікавість і в читачів протилежної статі. Тому під час проведення заходів у бібліотеках слід враховувати таку нагоду. Найкраще бібліотечні заходи проводити в рамках жіночих клубів, де є відповідна аудиторія, спільна зацікавленість, можливість широко спілкуватися.

З метою наочної популяризації творів українських письменниць радимо організувати *книжкову виставку* "Жіночі голоси української літератури". Розділи виставки можуть бути такими:

1. Творчість видатних письменниць-жінок минулого.
2. Жіноча література української діаспори.
3. Творчість українських письменниць – наших сучасниць.

Зацікавленість читачів викличуть виставки одного жанру (роман, новела, есе і т. д.), виставки-роздуми, як от "Чи такі вже жіночі "жіночі" романи?". Можна організувати виставки-діалоги, виставки-вікторини.

Творчість **Ірен Роздобудько** радимо розкрити, провівши *вечір-інтерв'ю* "Ірен Роздобудько. Редактор гламурного журналу і модна письменниця", взявши за основу її інтерв'ю різним виданням. Під час заходу можна висвітлити такі питання:

- Наша землячка Ірен Роздобудько. Факти біографії.
- Перші кроки в літературі.
- Ірен Роздобудько – журналіст.
- "Мені хотілося написати так, щоб читалося на одному подиху".

Детективи письменниці.

- "Мені всі жанри й різновиди творчості близькі й цікаві". Від поезії до психологічного детективу, від любовної драми до політичної сатири і книг для дітей.

- "Для мене головне, що мене читають". Популярність не заради іміджу.

- Життєве кредо письменниці: "До успіху йдуть зі щасливим обличчям".

Серед читачів, які мали нагоду побачити на телеканалі "1+1" телевізійний фільм "Гудзик", радимо провести *читацько-глядацьку конференцію* за питаннями:

- Роман "Гудзик" і однойменний телефільм. Чи збіглись в екранізації позиції авторки і режисера?

- Чи уявляли Ви героїв роману такими, якими вони постали у фільмі?

- Як Ви вважаєте, чому саме роман має назву "Гудзик"?

- Роль містичних символів у книзі й екранізації.

Обговорення роману **Євгенії Кононенко** "Імітація" буде цікавим для будь-якої аудиторії. Під час заходу рекомендуємо обміркувати такі питання:

- Як Ви розумієте назву роману?

- Після публікації роману нашу добу стали називати "добою імітації". Що саме Ви вважаєте справжнім, а що підробкою?

- "Нація повинна берегти свої таланти". Роздуми про талант як національне надбання.

- "Нікого не можна навчити творити, але всіх без винятку треба вчити шанувати творчість". Шанування таланту й творчості як шлях до духовного очищення.

- Олександр Чеканчук, Сашко Риженко, Мар'яна Хрепович, Лариса Лавриненко. Що об'єднує цих персонажів?

- Драми людського життя, розкриті в детективному сюжеті.

Читачкам – членам жіночих клубів буде цікаво взяти участь у *дискусії* "Фемінізм чи його імітація", де можна порушити такі теми:

- Який зміст вкладає Є. Кононенко у слово "феміністка"?

- Ваше розуміння фемінізму. Чи згодні Ви з авторським трактуванням цього поняття?

- "...жінки змушені жити за негуманними законами, які їм нав'язали чоловіки". Підтвердіть або спростуйте ці слова.

- "Мужики – це лихо. Мужики – це горе. Самотнє життя – не мед, але це надійний прихисток від підбитих очей...". Чи завжди самотнє життя краще?

Творчості **Любові Пономаренко** доцільно присвятити *читацьку конференцію* "Магія слова Любові Пономаренко", включивши до обговорення такі питання:

- Повісті й оповідання збірки "Дерево облич". Реальність і вигадка.

- Своєрідність зображення шкільних проблем у повістях "Неба дістати", "З роси намисто".

- Дитяча жорстокість як наслідок байдужості та недбалості батьків.

- Образ учителя Феодосія Романовича Полудня як зразок педагога з великої літери.

- Символічний образ дерева – смислова домінанта, що об'єднує твори письменниці.

- "Ніч у кав'ярні самотніх душ". Відповідність назви збірки змісту, проблематиці творів.

- "Людина не може змінити світ, але повинна діяти, щоб реалізувати свободу волі, не почуватися рабом буденності". Роздуми над можливостями і вчинками.

- Збереження і дотримання християнських заповідей як засіб досягнення душевної гармонії, порозуміння між людьми.

З метою популяризації творчості **Галини Тарасюк** радимо провести *вечір-портрет* "Три виміри буття Галини Тарасюк" за таким планом:

- "Світло джерел Галини Тарасюк". Розповідь про життєвий і творчий шлях письменниці.

- "Маленькі романи" великої прози. Сюжетна побудова, стильові та мовні особливості творів письменниці.

- "Янголи народжуються в Україні". Обговорення творів збірки "Янгол з України".

Під час обговорення збірки можна спиратись на такі запитання:

- Чому письменниця називає героїв роману-сповіді "грішними, чеснішими за херувимів"?

- "Провидиця" Мерсалия з роману "Блудниця вавилонська" – збірний образ так званих масотерапевтів. Чи поділяєте Ви авторську позицію з цього приводу?

- Проблеми особисті і глобальні. Яким чином вони збігаються і як їх вирішують герої Г. Тарасюк?

- Заробітчани з України за кордоном. Чи завжди пошук роботи за межами країни є виходом із кризової ситуації?

- Патріоти і лжепатріоти, хто вони?

Вечір-знайомство "Шляхи і перехрестя молоді прози" надасть можливість познайомитись із представницями молодіжного напрямку в українській літературі **Світланою Пиркало** і **Наталкою Снядянко**. Вечір може складатися з двох частин.

I частина. Стильна проза Світлани Пиркало.

Тут можна обговорити такі теми:

- Українка з Лондона чи англійська леді з України?
- Романи "Зелена Маргарита", "Не думай про червоне..." – художнє відображення проблем сучасної молоді.
- Право бути самим собою. Молоді герої молодої авторки.
- Художні особливості творів С. Пиркало.

II частина. Наталка Снядянко – журналістка, перекладачка, письменниця.

Другу частину вечора радимо провести за таким планом:

- Рецепт досягнення успіху. Творча біографія Н. Снядянко.
- Письменниця зі Львова підкорює зарубіжжя.
- Особливості творчої манери Н. Снядянко.
- Молодіжна проза не тільки для молоді: теми, ідеї, образи.

Під час підготовки бібліотечних заходів радимо використовувати таку літературу:

Агеєва, В. Жіночий простір : Феміністичний дискурс українського модернізму / В. Агеєва. – К. : Факт, 2003. – 318 с.

Білик, О. Жіноче щастя maid in Ukraine / О. Білик // Друг читача. – 2007. – 23 лют.–8 берез. (№ 4). – С. 3.

Боровик, В. Жіноча проза : станіславський вимір / В. Боровик // Книжковий клуб плюс. – 2006. – № 11. – С. 17.

Зборовська, Н. Сучасна масова література в Україні як загальнокультурна проблема / Н. Зборовська // Сл. і час. – 2007. – № 6. – С. 3–8.

Кокотюха, А. У пошуках "жіночого детективу" / А. Кокотюха // Літ. Україна. 2005. – 6 лип. (№ 26). – С. 6.

Кононенко, Є. Жіночі голоси у вітчизняній літературі / Є. Кононенко // Укр. культура. – 2003. – № 3/4. – С. 10–11.

Котенко, Н. Інтервенція по-жіночому / Н. Котенко // Березіль. – 2005. – № 5. – С. 168–170.

Крупка, М. Художні версії любовних драм у сучасному прозовому дискурсі / М. Крупка // Сл. і час. – 2007. – № 7. – С. 73–77.

Незнайома : антол. укр. "жіночої" прози та есеїстки другої пол. ХХ – поч. ХХІ ст. / авт. проект, упорядкув., вступ. слово, бібліогр. відомості та прим. В. Габора. – Львів : Піраміда, 2005. – 600 с. – (Видавничий проект сучасної літератури "Приватна колекція").

Писарева, О. Мотлох дамських сумочок / О. Писарева // Книжковий клуб плюс. – 2007. – № 5. – С. 30–31.

Синило, О. "Література для жінок" – привілей чи дискримінація?: Посперечаємось? / О. Синило // Друг читача. – 2007. – 26 січ.–8 лют. (№ 2). – С. 3.

Таран, Л. "Бути самій собі ціллю" : До питання про автобіографічність сучасної жіночої прози / Л. Таран // Сучасність. – 2006. – № 3. – С. 139–155.

Феномен жіночої прози обговорювали київські літератори // Літ. Україна. – 2002. – 6 черв. (№ 21). – С. 6.

Філоненко, С. "Інша мова жінки" : художні особливості укр. жіночої прози 90-х рр. ХХ ст. / С. Філоненко // Сл. і час. – 2008. – № 2. – С. 49–56. – (Час теперішній).

Яремчук, І. Одкровення Єви : кілька слів про сучас. жіночу белетристику : літ.-критич. огляд / І. Яремчук // Літ. Україна. – 2003. – 8 трав. (№ 18). – С. 2.

Євгенія Кононенко

Жертва забутого майстра : роман. – К. : Грані-Т, 2007. – 180 с.

Зрада : роман. – Л. : Кальварія, 2002. – 160 с.

Імітація : роман. – Л. : Кальварія, 2001. – 186 с.

Повії теж виходять заміж : новели. – Л. : Кальварія, 2006. – 190 с.

Три світи : вибрані новели. – Л. : Піраміда, 2006. – 152 с.

Аністратенко, А. Голлівудський фільм на теренах СНД / Антоніна Аністратенко // Київ. Русь. – 2008. – № 7. – С. 211–215.

Брайко, О. Екзистенційні проблеми крізь призму детективного жанру / О. Брайко // Сл. і час. – 2003. – № 2. – С. 48–57.

Зборовська, Н. Сакральне жертвопринесення чи профанне вбивство : з приводу роману Є. Кононенко "Жертва забутого майстра" / Н. Зборовська // Кур'єр Кривбасу. – 2007. – № 9/10. – С. 369–373.

Зборовська, Н. Феміністичний триптих Євгенії Кононенко в контексті загальноукраїнської проблематики / Н. Зборовська // Сл. і час. – 2005. – № 6. – С. 57–58.

Сидор-Гібелінда, О. Чим пахнуть "бідні люди" / О. Сидор-Гібелінда // Кур'єр Кривбасу. – 2002. – № 152. – С. 159–162.

Соловей, О. Романи Євгенії Кононенко: бестселери для "елітаріїв"? / О. Соловей // Сл. і час. – 2003. – № 2. – С. 58–62.

Тарасюк, Г. Проза життя без імітацій / Г. Тарасюк // Кур'єр Кривбасу. – 2005. – № 3. – С. 235–240.

Світлана Пиркало

Зелена Маргарита : повість. – К. : Смолоскип, 2001. – 144 с.

Не думай про червоне. Роман не для молодшого шкільного віку. – К. : Факт, 2004. – 356 с.

Білоцерківець, Н. Подарунок на 8 Березня / Н. Білоцерківець // Укр. культура. – 2008. – № 3. – С. 44.

Бриних, М. Ліки від літературного бодуна / М. Бриних // Голос України. – 2001. – 28 груд. (№ 249). – С. 9.

Логвиненко, О. Право на безправ'я, або Дещо про модернізоване міщанство / О. Логвиненко // Літ. Україна. – 2001. – 24 трав. (№ 19). – С. 6.

Любов Пономаренко

Дерево облич : повісті, оповідання. – К. : Укр. письм., 1999. – 170 с.

Ніч у кав'ярні самотніх душ. – Миколаїв, 2004.

Помри зі мною : вибр. новели. – Л. : Піраміда, 2006. – 148 с. – (Видавничий проект сучасної літератури "Приватна колекція").

Тільки світу : оповідання, повісті. – К. : Рад. письм., 1984. – 165 с.

Брати кожен мить життя : [інтерв'ю з Л. Пономаренко / записала О. Логвиненко] // Літ. Україна. – 2004. – 4 берез. (№ 9). – С. 6.

Логвиненко, О. Півцарства за сльозу / О. Логвиненко // Літ. Україна. – 2000. – 13 квіт. (№ 12/13). – С. 8.

Радько, Г. Магія слова Любові Пономаренко / Г. Радько // Літ. Україна. – 2005. – 4 серп. (№ 30). – С. 6.

Хоменко, О. Прихована агіографія сегобічної України / Олександр Хоменко // Кур'єр Кривбасу. – 2006. – № 7. – С. 197–204.

Ірен Роздобудько

Амулет Паскаля : роман. – Х. : Фоліо, 2007. – 190 с.

Він: Ранковий прибиральник. Вона: Шості двері : романи. – К. : Нора-Друк, 2005. – 320 с.

Все, що я хотіла сьогодні... – Х. : Фоліо, 2008. – 154 с.

Гудзик : роман. – Х. : Фоліо, 2008. – 222 с.

Дванадцять, або Виховання жінки в умовах, непридатних для життя. – Х. : Фоліо, 2006. – 287 с.

Ірен Роздобудько про Блеза Паскаля, Вольфі Моцарта, Ганса Андерсена, Катрусю Білокур, Чарлі Чапліна. – К. : Грані-Т, 2007. – 144 с.

Коли оживають ляльки. – К. : Грані-Т, 2007. – 60 с.

Останній діамант міледі : авантюр. роман. – Х. : Фоліо, 2006. – 222 с.

Переформулювання. – К. : Нора-Друк, 2007. – 240 с.

Герасименко, Н. Особливості творчої манери Ірен Роздобудько / Н. Герасименко // Сл. і час. – 2005. – № 11. – С. 36–39.

Голобородько, Я. "Дизайнерський дім" Ірен Роздобудько / Ярослав Голобородько // Сучасність. – 2008. – № 7. – С. 148–152.

Кононенко, Є. Розмова з успішною жінкою / Є. Кононенко // Укр. культура. – 2007. – № 4. – С. 14–15.

"Мій сьогоднішній стан – щасливе божевілля" : [розмова з І. Роздобудько / вела І. Титаренко] // Друг читача. – 2007. – № 17. – С. 6–7.

"Писати книжку треба так, ніби граєш на роялі" : [інтерв'ю з І. Роздобудько / записала Т. Терещенкова] // Березіль. – 2008. – № 3/4. – С. 6–4.

"Я неправильний письменник" : [інтерв'ю з І. Роздобудько / записала А. Лобановська] // Літ. Україна. – 2007. – 21 черв. (№ 23). – С. 6.

Наталка Снядянко

Колекція пристрастей, або Пригоди молоді українки. – Х. : Фоліо, 2006. – 287 с.

Сезонний розпродаж блондинок. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ. 2005. – 160 с.

Синдром стерильності. – К. : Нора-Друк, 2006. – 360 с.

Бек, О. Журналістка и робокрыс / О. Бек // Книжное обозрение. – 2007. – № 3/4. – С. 5.

Бондар-Терещенко, І. Підстаркуваті пристрасті / І. Бондар-Терещенко // Кур'єр Кривбасу. – 2006. – № 5. – С. 172–175.

Соловей, О. Щоразу ті самі граблі / О. Соловей // Березіль. – 2002. – № 5/6. – С. 176–178.

Шевчук, Я. Змінити маркетинговий фатум / Я. Шевчук // Книжник review. – 2005. – № 16/17. – С. 8–9.

Галина Тарасюк

Дама останнього лицаря : новели, оповідання. – Чернівці : Місто, 2004. – 216 с.

Любов і гріх Марії Магдалини : маленькі романи, новели, поезія. – Чернівці : Оранта, 2003.

Між пеклом і раєм : (Сни анахорета) : роман-гіпотеза. – Чернівці : Місто, 2005. – 183 с.

Янгол з України : маленькі романи. – К. : Либідь, 2006. – 430 с.

Дячков, В. Із "пущі страждань" і "крізь хащі забуття" / В. Дячков // Дзвін. – 2006. – № 3. – С. 135–136.

Дячков, В. Потужна енергія / В. Дячков // Дзвін. – 2005. – № 7. – С. 148–149.

Китайгородська, В. Янголи народжуються в Україні / В. Китайгородська // Березіль. – 2007. – № 11/12. – С. 180–182.

Пастушенко, Л. Трепанація сучасності, або Критичний модернізм Галини Тарасюк / Л. Пастушенко // Дзвін. – 2005. – № 7. – С. 145–148.

Подолінний, А. Небо завжди з тобою / А. Подолінний // Літ. Україна. – 2007. – 29 листоп. (№ 46). – С. 6.

Соболь, В. Сили небесні з тими, з ким правда / Валентина Соболь // Літ. Україна. – 2008. – 10 квіт. (№ 14). – С. 6.

Шульга, Н. Грішні янголи і святі грішники / Н. Шульга // Літ. Україна. – 2007. – 28 черв. (№ 24). – С. 4.

Якубовська, М. Між пеклом і Гадесом / М. Якубовська // Київ. – 2006. – № 3. – С. 167–169.

Інформацію про творчість сучасних українських письменниць можна отримати на сайтах:

Бібліотека української літератури – <http://www.ukrlib.com.ua>

Українська електронна бібліотека – <http://www.ukrcenter.com>

Підп. до друку 15.12.2008. Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.

Друк різнографний. Гарнітура Times. Ум. друк. арк.1,4.

Обл. вид. арк.1,7. Зам. 1-121508. Наклад 80 пр.

Видавниче підприємство "Східний видавничий дім"

(Державна свідоцтво № ДК 697 від 30.11.2001.)

83086, м. Донецьк, вул. Артема, 45

тел./факс (062) 338-06-97, 337-04-80